Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1231/2026
28.05.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Протић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, Канцеларија у Врању, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 896/26 од 19.03.2026. године, у седници одржаној 28.05.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 896/26 од 19.03.2026. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 896/26 од 19.03.2026. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врању П1 589/25 од 03.02.2026. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име дуга по решењу о извршењу Основног суда у Врању ИИ 3545/17 од 21.06.2017. године плати новчане износе ближе описане у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до исплате, на име трошкова извршења насталих пред извршитељем по закључку ИИ 3183/17 од 19.07.2017. године износ од 10.468,00 динара и на име трошкова по решењу о извршењу ИИ 3545/17 од 21.06.2017. године износ од 6.970,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.888,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 896/26 од 19.03.2026. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као ни да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиље којим је тражила да се тужена обавеже, као солидарни дужник - оснивач Здравственог центра Врање, да тужиљи солидарно исплати на име дуга по решењу о извршењу Основног суда у Врању ИИ 3545/17 од 21.06.2017. године плати новчане износе ближе описане у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до исплате, на име трошкова извршења насталих пред извршитељем по закључку ИИ 3183/17 од 19.07.2017. године износ од 10.468,00 динара и на име трошкова по решењу о извршењу ИИ 3545/17 од 21.06.2017. године износ од 6.970,00 динара. О овом праву тужиље, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу солидарне одговорности Републике Србије, као оснивача тужиљиног дужника (Здравствени центар Врање) који се претежно финансира из уступљених јавних прихода, у смислу одредбе члана 14. став 3. Закона о стечају. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да солидарна одговорност оснивача за обавезе правног лица чији је он оснивач, постоји и у случају испуњености материјално-правних услова за отварање стечајног поступка, а над правним лицем се не може по закону спровести стечајни поступкак, због чега постоји солидарна одговорност његовог оснивача за обавезе тог правног лица. Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 26.09.2025. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 41.088,80 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић